מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע -

Why does the הורה rule that one who partially admits to a claim is obligated to swear?

OVERVIEW

asks why the תורה obligates a מודה במקצת to take an oath. Seemingly this is an unusual question. Ordinarily we do not question the rulings of the תורה. Why is this different than many other rulings, where no one asks 'Why'?!

רבה שפיר רבה שפיר רבה שפיר אפילו לרבנן דרבי שמעון דלא דרשי טעמא דקרא קא בעי רבה שפיר has a valid question even according to the רבה who disagree with ", and do not analyze the reasons of the מצוח המוחד, maintains that it is proper to analyze the reasons of various מצוח. This analysis may subsequently limit the scope of the מצוה. The מצוח, however, maintain that the applicable in all instances even when the seeming rational of the מצוח does not apply. It would initially seem that the question of רבה would apply only according to "ר"ש. If we were to understand the reason behind the חיוב שבועה of חיוב שבועה we would know when to apply it; and when not to apply it. However, according to the רבנן who are not דרשי טעמא דקרא לקרא מפני מה אמרה תורה who are not מפני מה אמרה תורה is seemingly no relevance to the question מפני מה אמרה תורה what is anot so. Rather the question applies to the place as well. The question of הבנן רבה וs רבנן בא רבנן און און בא א

מפני מה אמרה תורה כולי דאמאי לא מהימן בלא שבועה במגו דאי בעי כפר הכל - How² can the תורה מודה, etc. that an oath is required by a מודה במקצת why is the חלוה not believed (even) without an oath, since he has a מגו that he could have denied everything. If the לוה would be מופר הכל he would be פטור שבועה (שבועה); why is he not believed that he owes only a partial payment, with the the owes only? He should not be obligated to swear.

.

¹ The 'classic' case is (in א, מ"ב") concerning the rule of (יד, דברים [תצא] כד, אלמנה (דברים (תצא משכון בגד אלמנה (דברים (תצא משכון בד אלמנה (דברים (תצא משכון בד אלמנה משכון אלמנה משכון בגד אלמנה משכון הוא דקרא דרא דרש מעמא דקרא. The reason one should not be משכון is because since there is a requirement to return a משכון to a poor owner if he requires it (for bedding or clothing), therefore if the מלוה would be continually visiting the home of the widow (to return the part a night]) it would create unsavory rumors about the widow. However from a rich widow, who does not require that her משכון be returned, one may take a משכון from her. However המשכון 'רבנן משכון המשכון האלמנה משכון states. We do not read any reasons into the law; we accept it as is.

² It seems that תוספות is interpreting the words מפני מה to mean 'how' (to include the רבנן) instead of 'why' (which would limit it to דבה is not looking (so much) for an explanation of the law, but rather is searching to resolve a contradiction.

תוספות anticipates an obvious question; perhaps this is a גזירת הכתוב is not effective (by a מודה במקצת) -

או נילף מהכא דלא אמרינן מגו³ -

Or on the other hand if the ruling by מוב"מ is that a מגר is ineffective, then instead of saying that it is a גזירת הכתוב (which applies only to מוב"מ), let us rather derive from this ruling (that a מב"מ is הייב is מב"מ, that there is no law of מגר It seems that the תורה is teaching us that a מגר is not effective.

ומשני דאין זה מגו דאין אדם מעיז לכפור -

And מב" answers that there is no מב" by a מב", for a person is not sufficiently brazen to deny the claim entirely. This resolves the apparent conflict. Generally a מגו is effective; however by a מב" there is no מגו A person who owes money to another does not have the העזה to deny it entirely; as חבה goes on to explain.

תוספות anticipates a difficulty:

רכל - אמרינן בכופר הכל (שם דף מ,ב) אמרינן שם דף הכל הדיינין (שם דף מ,ב) אחל גב דבפרק שבועת הדיינין the גמרא rules concerning one who denies the entire claim, that the -כופר הכל

- משביעין אותו שבועת היסת 4 משום דחזקה אין אדם תובע אלא אם כן יש לו is required to swear a היסת oath, because there is a presumption that a person does not make a claim unless it is due to him. It is therefore assumable that the אלוה who is a כופר הכל odes indeed owe money to the מלוה . Otherwise the מלוה would have never made such a claim -

ופריך אדרבה חזקה דאין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו -

And the גמרא challenges this assumption (that the לוה owes money); on the contrary; there is a presumption that a person is not brazen in the presence of his creditor. If monies are owed to the מלוה, then the לוה will not have the העזה to deny it. The fact that the לוה denies this claim indicates that indeed the סwes no money.

ימשני דאשתמוטי קא משתמיט 5 אלמא בכופר בכל נמי אדם מעיז לכפור - And the גמרא answers this challenge; that indeed a person is not מעיז פניו בפני

-

³ See מהר"ם שי"ף.

⁴ The שבועת היסת שבועת was instituted during the period of the אמוראים (after the שבועת היסת may be translated as 'an inducement oath' (the הכמים are inducing the לוה to admit); or 'an equitable oath' (it is equitable for the מלוה to collect since א"א תובע אא"כ יש לו

 $^{^5}$ It would seem that in a case where there can be no א"א then there would be no א"א היוב שבועת היסת; for א"א מעיז פנין בפני בע"ח, (In a case where the פקדון which is present and the טומר claims that he bought it from the מפקיד. There is no אשתמוטי here, for the בעין 1 is 1 Esee following שומר אומר בעין 1 הזקה (תוספות ד"ה חזקה 1).

בעל הובו, however here, the בעל הובו, however here, the בעל הובו, it is just that for the immediate present he is **evading** making the payment, for he has no money. This concludes the citing of that גמרא. It is evident from that גמרא that even by a בופר בכל a person is sufficiently brazen to deny everything – דאשתמוטי קא משתמיט כמו במודה מקצת -

for he is evasive, just as we say here concerning a partial admittance. The question is, if a משתמיט can be מעיז on account of אשתמוטי just as a מודה במקצת, then why does the מודה במקצת not have the מגו that he could have been כופר בכל?! It seems that the מודה במקצת in גמרא במקצת in גמרא במקצת ווער יובר יובר מבועות מודה במקצת.

מוספות answers:

- מכל מקום קאמר הכא שפיר חזקה דאין אדם מעיז לכפור הכל כל כך ולא הוי מגו Nevertheless the גמרא here correctly states that there is the presumption that a person is not wont to be מעיז so much, to deny everything; and therefore there is no מגו

דיותר ברצון הוא מודה במקצת הטענה דאינו מעיז כל כך 6 For he is more willing to be a מודה במקצת than a כופר הכל, for he cannot be so brazen. It is easier (if one owes money) to be a מודה במקצת than a כופר הכל הכל המקצת. Therefore the מודה במקצת has no מגו (On the other hand there are those people who are sufficiently brazen to even be a כופר הכל (when they owe money) on account of אשתמוטי was instituted.]

מוספות anticipates an alternate interpretation of s'רבה query, and rejects it:

אבל אין לפרש דרבה אתא לפרושי מפני מה אמרה תורה מודה מקצת ולא כופר הכל - However, we cannot interpret that רבה is coming to explain why the תורה requires only a מודה במקצת to swear and not a כופר הכל . The original explanation of מודה במקצת is that רבה asks why the מודה במקצת is not believed with a כופר הכל הכל . According to this proposed interpretation רבה is asking; why should not a כופר הכל also be required to take an oath -

וקאמר חזקה דאין אדם מעיז לכך נאמן כשכופר הכל -

And רבה continues (according to this proposed interpretation) and states that since a person is not מעיז, therefore he is believed without a שבועה, when he is כופר הכל. For if he had indeed owed money he could not have denied it completely. This is the proposed interpretation.

⁶ The fact is this מוב"מ owes money, he was not כופר הכל. Obviously (if we suspect him of lying) he did not have the העזה to be מגו and therefore no מגו. One who is העזה, however, may be of a stronger temperament and can be 'מעיז' even to the extent of כוה"כ (since he is משחמט).

תוספות, however rejects it –

דאם כן במקום שיכול להעיז אפילו כופר הכל חייב -

For if this were so (that a כופר הכל is פטור משבועה, since אא"מ, then it would follow, that in a situation where the לוה can be מעיז, even if he is a כופר הכל, the הוה should be obligated to swear. The reason (according to this interpretation) that a פטור משבועה is on account of the הזקה אא"מ, where this does not apply (in a case where it is possible for the חזקה מעיז be that a מעיז be that a מפור הכל is obligated to swear. This conclusion, however, is contradicted –

ובסמוך אמרינן איפכא לרבנן דבבנו מעיז ופטור אף מודה מקצת הטענה - ובסמוך אמרינן איפכא לרבנן דבבנו מעיז ופטור אף אמרינן אור איפכא לרבנן דבבנו מעיז איי will states the opposite; according to the רבנן who maintain that the מודה מעיז against the son of the מלוה and therefore the מודה בקצת הטענה is exempt from the מלוה מודה במקצת מוד

משום דמשיב אבידה הוא מגו דאי בעי כפר הכל⁸ -

Because the מגו is considered a משיב אבידה since he has the מגו that he could have been כופר הכל This proves that a פטור זו כופר הכל from a שבועה even if he can be מחוייב שבועה is מופר הכל מעיז where he could be that a מחוייב שבועה מחוייב שבועה מחוייב שבועה מודה במקצת where he could have been a פטור משבועה is ale to be מעיז ומעיז is always פטור פטור פטור פטור הכל whether he can be מעיז or not.

Following this conclusion, תוספות deals with the obvious question:

ואם תאמר ומנלן דכופר הכל פטור -

And if you will ask; how indeed do we derive that a פטור is דופר from a malum. We have rejected the previous proposition that a אא"מ since אא"מ since פטור הכל is כופר הכל; what then is the reason that every כופר הכל $!^9$

חוספות anticipates a possible solution, but rejects it:

וליכא למימר מדאיצטרך קרא לחייב שבועה בעד אחד מכלל דכופר הכל פטור

_

 $^{^7}$ The word 'אף' here means that not only is the שבועה by a כה"כ applicable (even) when he can be מדה applicable even to the extent that it can be used as a מיגו to exempt a מדה במקצת from swearing.

⁸ See 'Thinking it over' # 2.

⁹ It would seem that תוספות is asking that we should derive a מוב"מ by כופר הכל from מוב"מ. See "Thinking it over" # 1.

¹⁰ The תורה states (דברים [שופטים] that איקום עד אחד באיש לכל עון דא אחד אחד אחד א יש, we interpret it to mean that א יקום עד אחד אבל לשבועה אבל לשבועה לכל עון ולכל הטאת לא אם אבל לשבועה אבל לשבועה.

And one cannot say that since a פסוק is required to teach that a single witness obligates the opposing litigant to swear, this implies that this litigant who is a כופר הכל is exempt from taking an oath. If a הייב is כופר הכל a חייב מחייב מחייב מחייב מחייב ע"א to teach that a מחייב מחייב מחייב is required to swear (even) without the ע"א. This seemingly answers תוספות ע"א of an ע"א of an יוב שבועה of an ע"א.

However תוספות rejects this solution. It is possible that a שבועה s מחוייב, and nevertheless a שבועה is required to teach us that an ע"א is also שבועה a שבועה in special circumstances:

- דהא איצטרך להיכא שמעידים¹¹ שגנב לו והוא אינו יודע

For it is necessary to teach that an א"ייב מחייב מחייב in cases where they (the various א"י") testify that an individual stole from him; however the victim is not aware who stole it. A כופר הכל can be obligated to swear (according to this אמינא), when there is a definite claim against him (as in a loan, etc.) however in a case where the victim is not personally aware who the thief is, and cannot claim with certainty that he is the thief, then the alleged thief would not be required to swear. However if there is an "" who testifies the he is the thief, that alleged thief would be required to swear, even if the victim cannot indentify him as the thief. This is what the price of we may be coming to teach us. In conclusion there is no proof from היוב שבועה משובעה is כופר הכל always. The original question remains; from where do we derive that a כופר הכל is always כופר משבועה?!

מוספות answers:

- אלא יש לומר דגזירת הכתוב היא דכי הוא זה משמע דבעינן כפירה והודאה for the words כי הוא for the words תורה for the words כי הוא (from where we derive the obligation of שבועת מודה במקצת) indicates that a denial and an admission are required to obligate an oath. A כופר הכל is therefore exempt from a חיוב שבועה.

תוספות offers an alternate explanation (that we cannot derive רוכב שבועה by a כופר הכל from the איוב שבועה by a מודה במקצת):

ועוד מודה במקצת יש להשביעו שחייב לו ממון שהודה – And furthermore by a מודה במקצת it is proper to have him swear; for

_

 $^{^{11}}$ The שמעידים amends this to שמעיד (instead of שמעידים)..

 $^{^{12}}$ See אבועה בטענת שמא מחייב שבועה there also maintains that an ע"א can be שבועה מחייב מחייב שבועה (however, there the נתבע were both שמא).

¹³ The פסוק in בב,ח in משפטים) שמות is referring to a שבועה. The translation of 'כי הוא זה' would be '**It is only** this' that I owe. This implies that he is both partially admitting and partially denying the claim.

since he owes him the monies which he admitted -

ועל ידי כך מגלגל עליו שבועה כעין גלגול - 14

And through this (monetary admission and obligation) we 'roll' upon him an oath as well, similar to the ruling of גלגול שבועה -

אבל כופר הכל נסתלק לגמרי ממנו:

However, one who is כופר הכל, has removed himself completely from the plaintiff; and there is nothing by which he can retain him and make him swear.

SUMMARY

The question of 'תבה מפני מה וכו' is, why is a מוב"מ not פטור from a כופר הכל פטור הכל פטור הכל פטור מגו . The question cannot be why is a כופר הכל פטור from a א"א מעיז פניו וכו' for then the answer would be since 'שבועה. However this is contradicted by the רבנן who maintain that a פטור is כופר הכל even when he is גזירת הכתוב is כי הוא זה either because שבועה a שבועה as there is נופר הכל as there is כופר הכל as לגגול מוב"מ מוב"מ. מוב"מ מוב"מ.

THINKING IT OVER

- 1. תוספות asks from where we know that a פטור משבועה is פטור משבועה. Seemingly it is מחוייב, since the תורה never states that he is מחוייב מחוייב (It seemingly cannot be derived from מוב"מ, because by מוב"מ there is ample reason to suspect the מודה and believe the תובע.
- 2. Can we infer¹⁶ from our תוספות whether a (prospective) liar would prefer to pay nothing and swear falsely, or whether he would prefer to pay partially and be exempt from a שבועה?

_

¹⁴ We derive (from פרשת סוטה, from the words אמן that if one is obligated to swear against his plaintiff, then the plaintiff has the right to coerce the defendant to swear (his denial) on additional disputes between them, where (on their own) חס שבועה could have been administrated. This is known as גלגול שבועה. Similarly here once there is a נחבע on the שבועה ממון מגלגל ממון מגלגל ממון מגלגל on the עבועה ממון מגלגל.

¹⁵ See footnote # 9. See ח"ב מ"ת אות רכג.

¹⁶ See footnote # 8.